

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: **Kfv.II.37.430/2022/5.**

A tanács tagjai: Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke
Dr. Bögös Fruzsina előadó bíró
Dr. Figula Ildikó bíró
Dr. Kovács András bíró
Dr. Szilas Judit bíró

A felperes: felperes
(cím1)

A felperes képviselője: Lendvai és Szörényi Ügyvédi Iroda
Dr. Lendvai András ügyvéd
(cím2)

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala
(1056 Budapest, Váci utca 62–64.)

Az alperes képviselője: Dr. Zombor Péter József kamarai jogtanácsos

A per tárgya: felügyeleti szolgáltatói engedélyezési eljárás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Fővárosi Törvényszék
47.K.700.048/2022/3. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

– a Fővárosi Törvényszék 47.K.700.048/2022/3. számú ítéletét hatályában fenntartja;

– kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A perben nem álló T. Zrt. az alperes által 2019. augusztus 28. napján W002 számon kiadott felügyeleti szolgálatói engedéllyel rendelkezett. A felperes 2019. november 8. napján előterjesztett kérelmében a T. Zrt. felügyeleti szolgálatói engedélyének részére történő át- és megadását kérte, az élelmiszer-értékesítést kezelő személyzet nélkül végző automaták műszaki követelményeiről, az automaták üzemeltetéséről és szervizeléséről, valamint az automatákban rögzített adatoknak az állami adó- és vámhatóság felé történő szolgáltatásáról szóló 31/2016. (IX. 2.) NGM rendelet (a továbbiakban: NGM rendelet) 20. § (2) bekezdése alapján.

[2] Az alperes 2019. november 19. napján kelt BP/0103-FSZ/02344-004/2019. számon a kérelem tekintetében függő hatályú döntést hozott, amely szerint amennyiben 2019. december 2. napjáig nem dönt és az eljárás nem került megszüntetésre, úgy a kérelmező jogosult az általa kérelmezett jog gyakorlására.

[3] Az alperes 2019. november 26. napján kelt BP/0103-FSZ/02208-006/2019. számú határozatával a T. Zrt. részére W002 számon kiadott felügyeleti szolgálatói engedélyt visszavonta.

[4] Az alperes 2019. november 26. napján kelt BP/0103-FSZ/02344-010/2019. számú végzésével a felperes szolgálatói engedély átírására vonatkozó kérelmét elutasította, arra hivatkozva, hogy az átírással érintett szolgálatói engedélyt visszavonta.

[5] A felperes fellebbezése folytán eljár az Innovációs és Technológiai Miniszter (a továbbiakban: ITM) 2020. március 5. napján kelt IF/10862-9/2020-ITM számú végzésével az elsőfokú hatóság végzését megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárásra utasította. Indoklásában kifejtette, hogy az elsőfokú végzés idő előtti volt, mivel a W002 számú felügyeleti szolgálatói engedély visszavonásáról szóló döntés a végzés meghozatalának időpontjában még nem volt végleges. Kitért arra is, hogy a W002 számú felügyeleti szolgálatói engedély visszavonásáról rendelkező határozat bírósági felülvizsgálata van folyamatban, amelynek jogszerűsége az átírás iránti eljárás előkérdése, amely előkérdés megítélése a közigazgatási bíróság határhörébe tartozik, melyre tekintettel a megismételt hatósági eljárásban a közigazgatási perre tekintettel az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 48. § (1) bekezdés a) pontja alapján felfüggesztésnek van helye.

[6] A megismételt eljárásban az alperes 2020. március 19. napján kelt BP/0103-FSZ/02344-017/2019. számú végzésével az eljárást felfüggesztette tekintettel arra, hogy a visszavonó határozattal szemben a T. Zrt. keresetet terjesztett elő.

[7] Az ITM IF/10862-9/2020-ITM számú végzésével szemben a felperes által benyújtott keresetre eljárva a Fővárosi Törvényszék 15.K.704.570/2020/8. számú végzésével a keresetlevelet visszautasította. A felperes fellebbezése folytán eljár Kúria Kpkf.V.39.550/2020/2. számú végzésével az elsőfokú végzését helybenhagyta.

[8] A T. Zrt. W002 felügyeleti szolgálatói engedély visszavonásáról rendelkező határozat elleni keresetét a Fővárosi Törvényszék 2020. június 23. napján kelt 113.K.701.397/2020/11. számú ítéletével elutasította.

[9] Az alperes 2020. november 3. napján kelt BP/0103-FSZ/02344-26/2019. számú végzésével a W002 számon kiadott felügyeleti szolgáltatói engedély átírására irányuló kérelme alapján indult eljárást megszüntette. Indokolásában arra hivatkozott, hogy a Fővárosi Törvényszék jogerősen megállapította, hogy az alperes jogszerűen és megalapozottan vonta vissza a W002 számú felügyeleti engedélyt és jogszerűen hozta meg a T. Zrt.-t a felügyeleti szolgáltató nyilvántartásból törölő határozatát.

A kereseti kérelem és védírat

[10] A felperes keresetet nyújtott be az alperes eljárást megszüntető végzése ellen, amelyben elsődlegesen a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 38. § (1) bekezdés a) pontja és 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján annak hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte, másodlagosan a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja és 92. § (1) bekezdés c) pontja alapján az eljárást megszüntető végzés hatályon kívül helyezését, az alperes új eljárásra kötelezését és az NGM rendelet 1. számú melléklet A) fejezet 7. c) pontjának figyelmen kívül hagyására történő utasítását kérte, harmadlagosan a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja és 90. § (1) bekezdés b) pontja, vagy (2) bekezdése alapján a felügyeleti szolgáltatói engedélyt visszavonó határozat megváltoztatását, negyedlegesen az eljárás felfüggesztése mellett az Európai Unió Bíróságánál előzetes döntéshozatali eljárás indítását kérte.

[11] Az alperes védíratában a felperes keresetének elutasítását kérte.

[12] A felperes a per első tárgyalását megelőzően a Kp. 43. § (1) bekezdés és a 60. § (1) bekezdés rendelkezéseire hivatkozással keresetkiterjesztés és nyilatkozat elnevezésű beadványt terjesztett elő.

[13] A felperes a keresetkiterjesztés alapján az eredeti kereseti kérelmeit kiegészítette és az így kiegészített keresetét nyolc külön alpontba – 145. (i)-(viii) – foglalta. A kiegészített elsődlegestől-negyedlegesig előterjesztett kereseti kérelmei [145. (i) -145 (iv) pontjai] az eredetileg benyújtott keresetben foglaltakhoz képest új kérelmek. Az ötödleges-nyolcadlagos kereseti kérelmek [145 (v) – 145 (viii)] megegyeznek az eredeti kereseti kérelmeivel [keresetlevél 61.(i)-61.(iv) pontok].

[14] A felperes kiegészített, elsődleges kereseti kérelmében – keresetkiterjesztés és nyilatkozat elnevezésű beadvány 145. pont (i) pont – a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja és a 92. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ITM megsemmisítő végzésének abban a részében történő megsemmisítését, illetve hatályon kívül helyezését kérte a közlésre visszamenőleges hatállyal, amelyben az új eljárásra utasításról döntött. Érvelése szerint a másodfokú hatóságnak az Ákr. 119. § (4)-(6) rendelkezései nem adnak felhatalmazást az elsőfokú hatóság új eljárásra utasítására, ezért az új eljárásra utasításra hatáskör hiányában került sor, mely a rendelkezés Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontja szerinti részleges semmisségét eredményezi.

[15] Másodlagos kiegészített kérelmében – 145. (ii) pont – a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja és a 92. § (1) bekezdés b) pontja és a (2) bekezdése alapján kérte az eljárást megszüntető végzésnek az alperes megismételt eljárása megindulásának napjával történő hatályon kívül helyezését, vagy a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján az eljárást megszüntető végzés közlésének hatályával történő megsemmisítését arra tekintettel, hogy azt az alperes lényeges eljárási szabály: az Ákr. 103. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó Ákr. 46. § (1) bekezdését, valamint az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontját sértő eljárásban hozta meg.

[16] A felperes harmadlagos kereseti kérelme arra irányult, hogy az elsőfokú bíróság a Kp. 38. § (1) bekezdés d) pontja és a Kp. 93. §-a alapján állapítsa meg az Ákr. 43. § (4) bekezdésben foglalt feltétel bekövetkezését, a függő hatályú döntés véglegessé válását és/vagy a szolgáltatási tevékenység megkezdésének és folytatásának általános szabályairól

szóló 2009. évi LXXVI. törvény (a továbbiakban: Szolgtv.) alapján azt a tényt, hogy az alperes a reá irányadó ügyintézési határidőn belül nem hozott döntést, így a felperest megilleti a felügyeleti szolgáltatás megkezdésének és folytatásának joga a felügyeleti szolgáltatói engedély alapján.

[17] Negyedleges kereseti kérelmében a Kp. 38. § d) pontja szerint kérte az alperes kötelezését a felperest a felügyeleti szolgáltató engedély jogosultjaként történő nyilvántartásba vételére az NGM rendelet 13. § rendelkezéseinek megfelelően.

Az első peres eljárás és a Kúria végzése

[18] Az elsőfokú bíróság 47.K.701.101/2021/17. számú jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította.

[19] A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljárta Kúria Kfv.VI.38.039/2021/6. számú végzésével az elsőfokú bíróság 47.K.701.101/2021/17. számú jogerős ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem merítette ki teljeskörűen a keresetet, mert az ítélet a kereset-kiterjesztés 145. (ii) pontjában foglalt kereseti kérelemhez kapcsolható indokolást nem tartalmaz. Az új eljárásra előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak a keresetet teljeskörűen el kell bírálnia, és minden keresetrészre vonatkozó indokolásrészt döntése indokolásának tartalmaznia kell.

A megismételt eljárásban hozott jogerős ítélet

[20] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította.

[21] Az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontjára és 119. § (4)-(6) bekezdéseire utalva kifejtette, hogy az ITM az új eljárásra kötelező végzés meghozatalára nem volt jogosult, mert arra az Ákr. rendelkezései nem biztosítottak lehetőséget. Helytállóan hivatkozott tehát a felperes arra, hogy az ITM végzése e tekintetben jogszabálysértő. Ugyanakkor megállapította, hogy ezen körülménynek a kereseti kérelem elbírálása szempontjából nincs jelentősége, mert az ITM végzéssel szemben a felperes keresetet nyújtott be, amelyet a Fővárosi Törvényszék 15.K.704.570/2020/8. számú végzésével, valamint a Kúria a Kpkf.V.39.550/2020/2. számú végzésével elbírált. Kiemelte, hogy mivel a bíróság a semmisséget hivatalból észleli, a felperes is okszerűen hivatkozhatott az ITM végzés semmisségére, tekintettel arra, hogy az összefüggésben áll a per tárgyát képező alperesi határozattal, azonban nem hagyhatta figyelmen kívül azt a körülményt, hogy a semmisséggel támadott határozat ellen a felperes már keresetet terjesztett elő, azaz a semmisség elbírálásánál a perjogi rendelkezéseket is irányadónak kellett tekinteni. E körben hivatkozott a Kp. 49. §-ára, és megállapította, hogy mivel a perbeli ügyben az elsőfokú bíróság a jogi képviselővel eljáró felperes keresetét a Kp. 48. § (1) bekezdés i) pontja alapján utasította vissza, a keresetlevél jogi hatályára vonatkozó Kp. 49. §-ában meghatározottak nem alkalmazhatók, és a joghatály fenntartására biztosított határidők is leteltek. Minderre tekintettel a felperes a joghatályosan már visszautasított kereseti kérelmét ismételten még semmisségi ok esetében sem terjeszthette elő, azt a bíróság már érdemben nem vizsgálhatta. Emellett kiemelte, hogy a semmisségi ok nem jelenti automatikusan a határozat érvénytelenségét, mivel a semmisségi ok fennállta közvetlenül nem vezet a hatósági döntés érvénytelenségéhez. A semmisségi okhoz egy eljárásnak kell

kapcsolódnia, amelyben a semmisségi okkal érintett döntés visszavonásra vagy megsemmisítésre kerül. Erre figyelemmel pedig az alperes jogszerűen folytatta le a megismételt eljárást, vagyis az így hozott döntése kapcsán sem volt helye semmisség megállapításának, az alperesi döntés megsemmisítésének vagy hatályon kívül helyezésének. Erre figyelemmel a felperes kereset-kiegészítésének 145. pont (ii) pontjában megfogalmazott kereseti kérelemnek nem volt jogalapja, mert az alperes egy joghatályos másodfokú döntés alapján folytatta le a megismételt eljárását. Végül e körben kitért arra, hogy nincs arról szó, hogy az ITM vagy az alperes nem közigazgatási hatáskörbe tartozó kérdésben gyakorolt volna közigazgatási jogkört.

[22] A függő hatályú döntéssel kapcsolatban rámutatott, hogy az önmagában, folyamatban lévő eljárás nélkül nem létezik. Az alperes a felperes kérelmét az ügyintézési határidőn belül elutasította, mely végzés meghozatalával az elsőfokú eljárás befejeződött és a függő hatályú döntés hatályát veszítette. Ez a hatály azáltal, hogy az eljárást befejező döntés megsemmisítésre kerül, nem éled fel, mivel annak hatálya szorosan az adott eljáráshoz kapcsolódik. Megjegyezte, azzal, hogy a másodfokú szerv az elsőfokú szervet anélkül utasítja új eljárásra, hogy erre jogszabályi lehetősége lenne, nem tekinthető hatáskör elvonásnak, ilyen esetben az ügyfél eljárásjogai nem sérülnek, mert a megismételt elsőfokú eljárásban született döntéssel szemben ismételten megnyílik a jogorvoslat lehetősége.

[23] A határidők betartása körében hivatkozott az Ákr. 41. §-ára, és kifejtette, hogy annak eldöntése, hogy a közigazgatási szerv a kérelmet sommás eljárásban, vagy teljes eljárásban bírálja el, a közigazgatási szerv jogosult dönteni. Azáltal nem sérül jogszabály, ha a kérelem tárgyában, bár arra lehetőség lenne, a közigazgatási szerv nem sommás, hanem teljes eljárásban dönt. A perbeli esetben bár az NGM rendelet nem zárja ki a sommás eljárás lefolytatásának lehetőségét, az alperes a kérelem benyújtását követően függő hatályú döntést adott ki, amelyben ex lege mellőzte a sommás eljárás lefolytatását is. Kiemelte, hogy az NGM rendelet 5. § (2) bekezdése az ügyintézési határidő vonatkozásában az Ákr.-tól eltérő, speciális szabályt állapít meg, amely szerint az ügyintézési határidő 21 nap. Az alperes a 2019. november 8-án előterjesztett kérelemhez képest 2019. november 26. napján, vagyis a 21 napos ügyintézési határidőn belül meghozta döntését. Megállapította, hogy a függő hatályú döntésben tévesen szerepel az ügyintézési határidő záró napja, mert az alperes azt hibásan a 2019. november 11-i eljárás megindulásához számította. Mivel a kérelem benyújtása 2019. november 8. napján történt, az eljárás megindulásának kezdő napja 2019. november 9. napja volt. Ezt a tévedést azonban az alperes elismerte. Mindennek azonban nem volt jelentősége, mert az alperes a döntését az ügyintézési határidőn belül meghozta, vagyis a függő hatályú döntés 3. pontja nem hatályosulhatott.

[24] Az eljárás megindulásáról történő értesítés körében az Ákr. 104. § (3) bekezdésére hivatkozott, és kifejtette, hogy csak a hivatalbóli eljárás megindításáról kell értesíteni az ügyfelet, a kérelemre induló eljárásról nem. Az, hogy a másodfokú szerv döntése nyomán az elsőfokú eljárás megismétlésre került, nem tette az eljárást hivatalból induló eljárássá, mert az eljárás az ügyfél kérelmére indult. Az új eljárásra kötelező döntés a felperessel közölve lett, azaz a döntés nyomán tisztában volt azzal, hogy a kérelme elbírálása tárgyában új elsőfokú eljárás indul.

[25] Az NGM rendelet 20. § (2) és (3) bekezdése körében kiemelte, hogy mindkét jogszabályhely szerinti szolgáltatói engedély átírás származékos jellegű, azaz a korábbi jogosult engedélye kerül átszállásra az új jogosult részére. Ebből az következik, hogy csak azt az engedélyt lehet az új jogosultra származtatni, amivel a korábbi jogosult maga is rendelkezett. A perbeli esetben a T. Zrt. engedélye 2019. november 26. napján visszavonásra került, vagyis nem volt olyan engedély, amit a felperesre át lehetett volna írni. Ebből a szempontból közömbös, hogy az átírás az NGM rendelet 20. § (2) vagy (3) bekezdése alapján

történt meg. Egyebekben megállapította, hogy az alperesi határozat nem tartalmaz jogszabályi hivatkozást az NGM rendelet 20. § (3) bekezdésére. Nem fogadta el a felperes azon hivatkozását, hogy az átírás iránti kérelem előterjesztésekor a T. Zrt. még érvényes engedéllyel rendelkezett, ugyanis az alperes nem hagyhatta figyelmen kívül azt a körülményt, hogy a T. Zrt. jogosító engedélyének visszavonása tárgyában eljárás van folyamatban.

[26] Az eljárás felfüggesztése körében megállapította, hogy az Ákr. 48. § (1) bekezdésében meghatározott felfüggesztési oknak a T. Zrt. szolgáltató engedélyével kapcsolatos bírósági eljárás nem volt tekinthető, ugyanakkor az Ákr. 48. § (2) bekezdése lehetővé tette az eljárás felfüggesztését. Kifejtette, hogy ebben az esetben ágazati jogszabályi előírás szükséges a felfüggesztés engedélyezéséhez, ilyen előírást pedig az NGM rendelet nem tartalmaz, az továbbá nem minősül törvénynek. A felperes ezek alapján helytállóan hivatkozott arra, hogy a megismételt eljárásban az eljárás felfüggesztésének a T. Zrt. ügyében hozott határozattal kapcsolatos bírósági eljárásra tekintettel nem lett volna helye. Ugyanakkor ezen eljárási szabálysértés az ügy érdemére nem hatott ki, mivel a felfüggesztéssel a felperes eljárási jogai nem csorbultak, illetve a felperes keresetében nem is hivatkozott olyan körülményre, amelynek kapcsán megállapítható lenne, hogy valamely eljárási jogát a felperes a felfüggesztésre tekintettel nem tudta gyakorolni. A T. Zrt. engedélyének 2019. november 26. napján kelt határozattal történő visszavonása a határozat közlésével véglegessé és végrehajthatóvá vált, vagyis a felfüggesztés időpontjában sem volt olyan engedély érvényben, amelynek a felperes az átírását kérhette volna. Vagyis ha az alperes az eljárást nem függeszti fel, akkor a kérelmet vissza kellett volna utasítania, vagy az eljárást meg kellett volna szüntetnie, éppen olyan módon, mint ahogy azt a felfüggesztést követően tette.

[27] Végül megállapította, hogy mivel az alperes a döntését kizárólag eljárási jogszabályi rendelkezések alapján hozta meg, nem vizsgálta a felperesi kérelem NGM rendelet 7. §-ának való megfelelését. Erre tekintettel pedig annak vizsgálatára a bíróságnak sem volt lehetősége. Ezen okból kifolyólag pedig az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére sem volt mód, és az e körben csatolt felperesi okirati bizonyítékoknak sem volt perdöntő jelentősége.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[28] A felperes felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte akként, hogy a Kúria hívja fel, illetve utasítsa az elsőfokú bíróságot a felülvizsgálati kérelemben foglalt jogellenes megállapítások mellőzésére. Kérte a Szolgáltatási irányelv (2006/123/EK Irányelv) és az azt implementáló Szolgtv. eljárási rendelkezéseinek értelmezése érdekében az eljárás felfüggesztését és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 130. § (1) bekezdésének megfelelően az Európai Unió Bíróságánál előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését.

[29] Felülvizsgálati kérelmében kifogásolta, hogy a Kúria végzésében foglaltak ellenére az elsőfokú bíróság továbbra sem merítette ki a keresetlevél 145. (ii) pontjában foglalt kereseti kérelmet, amely az eljárást megszüntető végzést megsemmisítését kérte a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján. Sérelmezte e körben, hogy az ítélet a Kúria végzésében foglalt utasítás ellenére nem idézte a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontját és a korábbi hatályon kívül helyezett ítélet indokolásának kiegészítésével a Kp. 92. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt, az ITM megsemmisítő végzés semmisségére vonatkozó érvelésre hivatkozott. Az ítélet azonban még említés szintjén sem hivatkozott a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontjára, annak érdemi vizsgálatára a megismételt eljárásban nem került sor. Ezt támasztja az is alá, hogy a jogerős ítélet továbbra is a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontját, vagyis a kereset érdemi alaptalanságát

jelölte meg az elutasítás indokaként, és nem hivatkozott a Kp. 88. § (1) bekezdés c) pontjára. Kifogásolta, hogy a jogerős ítélet a keresetlevél 145. pont (i) pontjában foglalt, az ITM megsemmisítő végzés semmisségére vonatkozó vagylagos kérelem indokolását használja a keresetlevél 145. pont (ii) pontjában foglalt lényeges eljárási hibára vonatkozó kereseti kérelem elutasítására, a jogerős ítélet nem utal továbbá a felperes által bizonyítékként idézett és csatolt Ákr. Kommentárra. A jogerős ítélet ezáltal sérti a Pp. 346. § (5) bekezdését és ellentétes a Kf.37.144/2020/4. számon közzétett ítélet [33] bekezdésével.

[30] A felperes felülvizsgálati kérelmében sérelmezte a Kp. 85. § (2) bekezdésének megsértését is a körben, hogy az elsőfokú bíróság a jogszerűség vizsgálatának releváns időpontjában fenn nem álló körülményt vett figyelembe. E körben arra hivatkozott, hogy az ITM megsemmisítő végzésével szemben benyújtott keresetlevél visszautasítására első fokon 2020. június 15-én, másodfokon 2020. október 1. napján került sor, az alkotmányjogi panasz elutasítására pedig 2021. április 27-én. Rámutatott, a keresetlevél a megismételt eljárás megindulását jelölte meg a jogellenes közigazgatási tevékenységként. Arra hivatkozott, hogy bár a megismételt eljárás megindításáról az alperes a felperest nem értesítette, azonban a megismételt eljárást az alperes 2020. március 19-én felfüggesztette, vagyis ezen időpontig biztosan megindult a megismételt eljárás. Minderre tekintettel a megismételt eljárás megindításának jogszerűségét legkésőbb 2020. március 19-én kell vizsgálni. Ezen a napon az ITM megsemmisítő végzéssel szembeni jogorvoslati határidő még le sem telt, és semmilyen formában nem merült fel az annak megsemmisítésére irányuló keresetlevél visszautasítása. A jogerős ítélet minderre tekintettel olyan körülményt tett jogi mérlegelése kizárólagos alapjává a megismételt eljárás megindulásának jogszerűségének megítélésekor, amely az eljárás megindulásakor nem állt fenn.

[31] A felperes felülvizsgálati kérelmében kifogásolta, hogy a jogerős ítélet az eljárást megszüntető végzés jogszerűségét abból vezeti le, hogy az ITM megsemmisítő végzésének semmissége nem volt vitatható. E körben azzal érvelt, hogy az ítéletben egyáltalán nem idézett Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja nem a megelőző cselekmény semmisségétől vagy annak érvényesíthetőségétől, hanem az eljárási szabályok megszegésétől és annak minősítésétől függ. Sérelmezte, hogy az ítélet a Kp. 92. § (1) bekezdés a) pontjában szabályozott semmisség alapján ítélte meg a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt, a felperes által kifejezetten hivatkozott, önállóan elbírálandó eljárási jogsértést. Előadta, az, hogy egy eljárási jogsértés nem semmis az Ákr. 123. § (1) bekezdése alapján, vagy ezen semmisség nem kifogásolható, nem teszi az eljárási jogsértést egyébként jogszerűvé. E körben hivatkozott arra is, hogy az ítélet ellentmondásos, tekintettel arra, hogy egy másik eljárási jogsértés tekintetében a jogerős ítélet megállapította, hogy az az ügy érdemére nem hatott ki. Érvelése szerint a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján vizsgálni kellett volna, hogy történt-e eljárási szabálysértés a megismételt eljárásban, illetve a peres eljárást megelőző eljárásban, az lényeges szabálysértésnek minősül-e, s orvosolható-e az okozott jogsérelem. E körben kifejtette, hogy a jogerős ítélet sem vitatta, hogy az ITM megsemmisítő végzése az Ákr. 119. § (5) bekezdését sértette, vagyis a megszüntető végzést megelőző eljárásban történt eljárási jogszabálysértés. Az ítélet azonban nem vizsgálta, hogy a jogellenesen elrendelt eljárás megindítása, megismétlése, valamint lefolytatása lényeges eljárási szabálysértésnek minősül-e, valamint hogy a szabálysértés mennyiben orvosolható. Kifogásolta, hogy a jogerős ítélet nem foglalkozott azzal, hogy a jogellenesen elrendelt, megindított és lefolytatott eljárásban miként születhet jogszerű hatósági aktus. Azt állította, hogy az eljárást megszüntető végzés olyan eljárásban meghozott döntés, amelyet nem lehetett volna elrendelni, következésképpen nem lehetett volna megindítani és lefolytatni sem. Ez eleve olyan lényeges eljárási szabálysértés, ami az alperes eljárást megszüntető végzésének a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján elrendelt visszamenőleges hatályú megsemmisítésére kellett volna, hogy vezessen. Hangsúlyozta, e lényeges eljárási szabálysértés orvosolhatatlan,

ugyanis a törvény erejénél fogva megadottnak tekintendő engedély gyakorlásától fosztotta meg a felperest.

[32] Arra is hivatkozott, hogy a megismételt eljárásban az ITM megsemmisítő végzés részleges semmisségével kapcsolatban új bizonyítékként hivatkozott a Kúria Kpkf.40.760/2021/2. számú végzésére, amelynek [18] bekezdésében a Kúria szó szerint idézte a Kp. Kommentárt, és kifejezetten elismerte, hogy kivételesen egy közigazgatási aktus semmisségét/nemlétezését a bíróság még elkéssetten benyújtott keresetlevél alapján is köteles figyelembe venni. Minderre tekintettel azt állította, hogy az ITM megsemmisítő végzésben az ITM, mint eljáró hatóság az Ákr. 119. § (5) bekezdésében nem biztosított hatáskört gyakorolt, így az ITM megsemmisítő végzéshez nem fűződhet kényszerítő erő. Azt állította, hogy az ITM megsemmisítő végzés új eljárásra utasító rendelkezése az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontja alapján nem létező aktus, amelynek nemlétezését a bíróság a Kp. 85. § (3) bekezdés a) pontja alapján hivatalból köteles figyelembe venni.

[33] Állította, az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatali eljárásra vonatkozó kezdeményezésének jogsértő módon nem adott helyt az elsőfokú bíróság. Az e körben az elsőfokú peres eljárás során előadottakat fenntartotta.

[34] Kiemelte, a keresetlevél visszautasítása nem tekinthető érdemi elbírálásnak és a semmisség szempontjából nem ítélt dolog. Kifejtette, hogy a perbeli esetben a felperes jogi képviselővel járt el, vagyis ahogyan azt az ítélet is maga is megállapítja, az ITM megsemmisítő végzésével szemben benyújtott keresetlevél jogi hatályának fenntartásáról nem is lehet szó. Ez azonban érvelése szerint az ítélet állításával szemben azt jelenti, hogy a visszautasított keresetlevél eljárásjogi értelemben érdemi döntésként vagy megelőző eljárásként nem vehető figyelembe, a keresetlevél benyújtásához fűződő jogi hatályok semmilyen módon nem maradtak fenn a visszautasított keresetlevéllel, és az abban foglalt kereseti kérelmekkel kapcsolatban. Kifogásolta, hogy az ítélet jogszabálysértő módon összekeveri a keresetlevél visszautasítását és a kereseti kérelem elutasítását, és erre hivatkozva nem vizsgálta meg az ITM megsemmisítő végzés semmisségét, és annak hatását az eljárást megszüntető végzésre. Mindez pedig kihat az ügy érdemére, mert egy érdemben nem elbírált, nemlétező/semmis közigazgatási aktusra alapított közigazgatási aktust tesz jogszerűvé, továbbá megfosztja a felperest azon eljárási jogától, hogy a vele szemben hozott semmis közigazgatási aktust érdemben vitassa.

[35] Előadta, hogy a jogerős ítélet téves és jogszabálysértő indokok alapján egyáltalán nem vizsgálta meg az ITM megsemmisítő végzés nyilvánvaló (részleges) semmisségét/nemlétezését, amivel megsértette az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontját és (2) bekezdését, valamint a Kp. 85. § (3) bekezdés a) pontját, amikor nem vette figyelembe a keresetlevéllel támadott eljárást megszüntető végzésre vezető ITM megsemmisítő végzés érdemben el nem bíralt semmisségét. Azzal érvelt, hogy a semmisség hivatalbóli figyelembevételére a Kúria számos döntése hivatkozik (EBH2011.2438, Kfv.37.899/2020/9. [19] bekezdése és Kpkf.40.760/2021/2. számú végzés [18]-[19] bekezdése).

[36] A hatáskörelvonás tilalmának megsértése körében előadta, hogy a jogerős ítélet tévesen azzal indokolta a hatáskörelvonás hiányát, hogy lényegében megengedte a másodfokú hatóságnak az elsőfokú hatóság döntésével szembeni fellebbezés esetén az új eljárásra utasítás lehetőségét csak azért, mert a jogellenesen megismételt eljárással szemben esetlegesen újra jogorvoslatra kerülhet sor. Kifejtette, a bíró nem jogalkotó, nem minősíthet általános jelleggel jogszerűvé egy jogellenes cselekményt, és nem bírálhatja felül a jogalkotó Ákr. 119. § (5) bekezdésében kinyilvánított akaratát. Állította, a nem létező hatósági aktus és a hatáskörelvonás jogkövetkezménye egyaránt az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontjába ütközés, Hangsúlyozta, az ITM megsemmisítő végzés semmisséggel érintett része még ideiglenesen sem válthatott ki joghatásokat, nem generálhatott semmiféle jogot, abból szerzett jog nem

származhat, sem a ráépülő további cselekményekből. Azt állította, hogy az ítélet érvelésével szemben az ITM hatáskört vont el azzal, hogy a fellebbezési eljárásban felülvizsgálati jogkör gyakorolt és a bíróságtól elvonta a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezésének hatáskörét. E körben hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság BH2006.172 számú eseti döntésére és a Kfv.37.008/2017/8. számú ítélet [25] bekezdésére.

[37] Kifogásolta a sommás eljárás mellőzését. Kifejtette, hogy az Ákr. 41. § (1) bekezdése két konjunktív feltétel hiánya esetén teszi lehetővé a sommás eljárás mellőzését, ezen feltételek valamelyikének hiányáról pedig az alperesnek indokolt döntést kell hoznia. Az ítélet jogsértő módon állította, hogy a sommás eljárás mellőzésének feltételei fennálltak, és azt is, hogy erről a hatóság döntött volna önmagában azzal, hogy az alperes függő hatályú döntést hozott. Állította, a perbeli esetben és az azt megelőző eljárásban nem álltak fenn a sommás eljárás mellőzésének feltételei, továbbá a sommás eljárás feltételeinek fennállásáról vagy hiányáról az alperes még csak döntést sem hozott. Ha pedig az alperes nem hozott a sommás eljárás mellőzéséről indokolt döntést, akkor az ügyintézési határidő a sommás eljárásra az Ákr. 50. § (2) bekezdés b) pontja szerint 8 nap. Erre figyelemmel a felügyeleti szolgáltatói engedély felperes részére történő meg- és átadásával kapcsolatban 2019. november 17-éig kellett volna döntenie az elsőfokú hatóságnak. Az alperes a függő hatályú határozatát 2019. november 19-én kézbesítette és hozta meg. Utalt arra, hogy az Ákr. 80. § (2) bekezdés b) pontja értelmében sommás eljárásban intézhető ügyben az ügyfelet megilleti a kérelmezett jog gyakorlása, ha külön törvény így rendelkezik. A Szolgtv. 14. § b) pontja ilyen külön törvényi rendelkezés, amely egyértelműen úgy rendelkezik, hogy az alperes hallgatásával a felügyeleti szolgáltatói engedély felperes részére történt meg/átadása megtörtént.

[38] Azt is kifogásolta, hogy a jogerős ítélet az ITM által jogerősen megsemmisített nem létező döntést tekint határidőben meghozott döntésnek. Ez a megállapítás pedig alapjaiban sérti az Ákr. szabályát és a végleges jelleggel megsemmisített döntés jogi státuszát. E körben azt is sérelmezte, hogy az ítéletnek a megismételt eljárást kérelemre indult eljárásnak kellett volna minősítenie, ebben az esetben pedig a felperes köteles lett volna az alperest értesíteni az eljárás megindulásáról. A Szolgtv. 13. § (1) bekezdése ugyanis kifejezetten előírja az értesítési kötelezettséget.

[39] Az NGM rendelet 20. § (2) bekezdésével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az e szerinti eljárás egyszerűsített engedélyezési eljárás, nem jogutódláson alapuló engedély átírás. Azzal érvelt, hogy az NGM rendelet 20. § (8) bekezdése kifejezetten utasítást ad az alperesnek, hogy mind az NGM rendelet 20. § (2) bekezdése szerinti egyszerűsített engedélyezési eljárás, mind a 20. § (3) bekezdése szerinti jogutódláson alapuló átírás esetén kizárólag a felperes NGM rendelet 7. §-ának való megfelelést vizsgálja. Az alperes pedig ezt a vizsgálatot nem végezte el. E körben előadta, hogy jogsértő az ítélet azon megállapítása, hogy ennek azért nincs jelentősége, mert az engedély átírása származékos jellegű. Kifejtette, hogy a felperes kérelmének alperes általi elbírálásakor a T. Zrt. felügyeleti szolgáltatói engedélye érvényes és hatályos volt. A felperes és a T. Zrt. két korábbi eljárásban már benyújtotta az NGM rendelet 20. § (2) bekezdése szerinti eljárásban a teljes engedélyeztetési anyagot, amelyet az alperes kizárólag a felügyeleti szolgáltatói rendszertanúsítvány megfelelőségének hiányára hivatkozva utasított el 2019. október 31-én. A második kérelem továbbra is az NGM rendelet 20. § (2) bekezdése szerinti egyszerűsített engedélyezési eljárás volt, amit állítása szerint az alperesnek sommás eljárásban kellett volna elbírálnia. Az alperes ezzel szemben megvárta a T. Zrt. engedélyének megszűnését, és csak ezt követően bírálta el a felperes NGM rendelet 20. § (2) bekezdése szerinti kérelmét. Kifejtette, a T. Zrt. a felügyeleti szolgáltatói engedélyt visszavonó alperesi határozatot 2019. december 2. napján vette át, mivel pedig a sommás eljárás határideje 2019. november 17-én lejárt, az alperes jogszerű

hallgatása és a felügyeleti szolgáltatói engedély felperes részére történő meg- és átadása az Ákr. 80. § (2) bekezdése és a Szolgtv. 14. § b) pontja alapján a törvény erejénél fogva bekövetkezett. Az ítélet ezzel szemben jogszabálysértő módon állapította meg azt, hogy a T. Zrt. felügyeleti szolgáltatói engedélyének visszavonása 2019. november 26. napján történt, és ebből következően jogellenesen vont le a felperesre hátrányos jogkövetkezményeket.

[40] Az alperes nyilatkozatában a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[41] A felperes felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint nem alapos.

[42] A Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem keretei között, az azokban megjelölt jogszabálysértések körében vizsgálta felül.

[43] A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a felperes felügyeleti szolgáltatói engedély átírása iránti kérelme folytán indult hatósági eljárás több, egymástól elkülönülő szakaszra bontható. Ezen elkülönülő szakaszok jelentősége abban áll, hogy kijelölik, hogy az adott eljárási szakaszban a bírósági jogorvoslat során mely döntések, milyen körben vitathatók a felperes által és vizsgálhatók felül a közigazgatási bíróság által. E körben lényeges ugyanis, hogy a hatósági eljárás egyes szakaszaiban meghozott döntésekkel szemben külön jogorvoslatra volt lehetőség.

[44] A perbeli esetben az első szakasz a felperes kérelmének benyújtásától az ITM hatályon kívül helyező és új eljárásra utasító végzésének meghozataláig terjedt, a második szakasz pedig a megismételt eljárással vette kezdetét. Az első szakasz ennek megfelelően az alperes függő hatályú döntését, a kérelmet elutasító végzést és az ITM hatályon kívül helyező és új eljárást elrendelő végzését ölelte fel, és az az ITM hatályon kívül helyező és új eljárást elrendelő végzésével lezárult. Tényként rögzítendő mindemellett, hogy a felperes az első szakasz lezárásaként meghozott ITM elsőfokú döntést hatályon kívül helyező és új eljárást elrendelő végzése ellen benyújtott keresetlevele – elkészttség okán – jogerősen visszautasításra került (a Fővárosi Törvényszék 15.K.704.570/2020/8. és a Kúria Kpkf.V.39.550/2020/2. számú végzéseivel).

[45] A felperes felülvizsgálati érvelésével szemben a Kúria kiemeli, a felperes kérelme folytán indult hatósági eljárás első és az ITM hatályon kívül helyező és új eljárást elrendelő végzése után következő második szakaszt nem lehet egységként kezelni, és ilyenformán az ITM végzéssel lezárult első szakaszban hozott döntések nem támadhatók a második szakaszban született döntésekkel szemben benyújtott kereset folytán indult közigazgatási per keretein belül. Erre figyelemmel az ITM végzéssel elrendelt megismételt eljárásban hozott döntések elleni jogorvoslat során már nem vitatható az első szakaszban meghozott elsőfokú, illetve másodfokú végzés jogszerűsége, azokat az anyagi jogerőhatás okán tényként kell figyelembe venni.

[46] Mindez a perbeli esetben azt jelenti, hogy az ITM hatályon kívül helyező és új eljárást elrendelő végzése a perbeli, eljárást megszüntető végzéssel szembeni bírósági felülvizsgálat körében már nem vizsgálható, és nem is érinthető, különösen, hogy a másodfokú kúriai végzés [13] bekezdése rögzíti, hogy az ITM végzés ellen a felperes jogszerűen élt keresettel.

[47] A Kúria rámutat, a felperes helytelenül értelmezte a Kúria Kpkf.40.760/2021/2. számú végzését. Ezen végzés (17) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy a semmisség „csak annyit jelent, hogy a Kp. szabályainak minden tekintetben megfelelő (így többek között a határidőben benyújtott) keresetlevél esetén a bíróság a hatékony jogvédelem érdekében olyan jogszabálysértést is köteles észlelni, kivizsgálni, amelyre a felperes esetleg keresetlevelében nem hivatkozik, tekintve, hogy az olyan súlyos eljárási jogszabálysértésnek tekintendő, amely esetén nagyobb érdek fűződik a jogszabálysértés felszámolásához vagyis a közérdek

védelméhez, mint a kereseti kérelemhez kötöttség alkalmazására vagyis a felperes szubjektív jogvédelméhez.” A felperes hivatkozásával szemben a Kúria ezen végzéséből nem következik az a jogértelmezés, hogy egy megelőző eljárási szakaszban hozott, a Kúria által önálló keresettel támadhatónak minősített végzés jogszerűsége vizsgálható lenne egy következő eljárásban, mert a felperes azt állítja, hogy a megelőző eljárásban hozott döntés semmis.

[48] Az ITM hatályon kívül helyező és új eljárást elrendelő végzésének jogszerűsége tehát nem vitatható a perbeli eljárás során, mert az a kérelem elbírálásának korábbi szakaszához tartozott. Az ITM végzése folytán pedig nem vitatható az új eljárás elrendelése, és az új eljárásra előírt eljárás felfüggesztése sem. Minderre figyelemmel pedig tévesen vizsgálta az elsőfokú bíróság a sommás/teljes eljárás jogszerűségének kérdését, a függő hatályú végzésben foglaltakat, az ügyintézési határidő ITM végzés előtti szakban való megtartottságát, ahogyan azt is, hogy a korábbi eljárási szakban a felperest a közigazgatási szerv hallgatása folytán megillette-e a kérelmezett jog gyakorlása.

[49] A fentiekben kifejtettek okán továbbá az elsőfokú bíróság feleslegesen foglalkozott az ITM hatályon kívül helyező és új eljárást elrendelő végzésének semmisségével is, mert az a perbeli eljárási szakaszban már nem volt vitatható. Megjegyzi azonban a Kúria, hogy az ITM végzés semmissége körében az elsőfokú bíróság helytelenül foglalt állást. Az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontja alapján a semmisség akkor állapítható meg, ha az ügy nem tartozik az eljáró hatóság hatáskörébe. A perbeli esetben nem volt vitatott, hogy az ügy elbírálása (felügyeleti szolgáltatói engedély átírása) a döntések meghozatalának idején az alperes és az ITM hatáskörébe tartozott. A perbeli esetben tehát nem állapítható meg a hatáskör hiányában történő eljárás, legfeljebb az, hogy az ITM hatáskörén túlterjeszkedve, az Ákr. 119. § (5) bekezdésének megsértésével járt el. Mindez azonban legfeljebb eljárási jogszabálysértés, nem eredményez azonban semmisséget.

[50] Ezzel szemben vizsgálható (és vizsgálandó) volt az eljárás megindulásáról való értesítés elmaradásának kérdése. Az elsőfokú bíróság az Ákr. 104. § (3) bekezdése alapján fogadta el, hogy az eljárás megindulásáról a felperest nem kellett értesíteni, amivel szemben a felperes helytállóan érvelt a Szolgtv. 13. § (1) bekezdésével, amely szerint a szolgáltatási tevékenység megkezdéséhez vagy folytatásához szükséges engedélyezési eljárás megindításáról az eljárás megindítására irányuló kérelmet benyújtó ügyfelet értesíteni kell. Ennek alapján tehát a felperest az eljárás megindulásáról értesíteni kellett volna, attól függetlenül, hogy az eljárás a felperes kérelmére és nem hivatalból indult. Mindez azonban a felperes hivatkozásával szemben nem volt lényeges eljárási szabálysértés, mert egyrészt a perbeli ügy a felperes kérelmére indult, a felperes részére továbbá kézbesítésre került az ITM hatályon kívül helyező és új eljárást elrendelő végzése, vagyis a felperes az eljárás megindulásáról tudomással bírt, továbbá az ITM végzésének meghozatalát követően röviddel felfüggesztésre került az eljárás, erről pedig a felperes szintén tudomással bírt. Mindezen túlmenően a felperes anélkül állította, hogy ezen jogszabálysértés lényeges, hogy e körben további indokokat előadott volna: nem jelölte meg, hogy milyen joggyakorlástól esett el, miben és hogyan érintette az értesítés elmaradása a jogait, jogos érdekét. Ezen túl az is lényeges szempont, hogy a Szolgtv. Kommentárja szerint az eljárás megindulásáról való értesítés hátterében a Szolgtv. 14. §-ában foglalt rendelkezés megfelelő érvényesíthetősége áll, vagyis, hogy a hallgatásos engedélyezés miatt egyértelmű legyen az ügyfél számára, hogy a hatóság hallgatása esetén mikortól folytathatja az engedélyezni kért tevékenységet. A perbeli esetben pedig ilyen lehetőség fel sem merült, az eljárás megszüntetésre került, az ügyintézési határidőben meghozott döntéssel. Vagyis nem volt kétséges, hogy a tevékenységet a felperes nem gyakorolhatja.

[51] A felperes kérelme valóban az NGM rendelet 20. § (2) bekezdésére utalt, ez azonban az ügy érdeme szempontjából nem bír jelentőséggel, mert abban helyesen foglalt állást az

elsőfokú bíróság, hogy mind az NGM rendelet 20. § (2) bekezdése, mind pedig (3) bekezdése származékos jellegű engedély átírás, aminek elengedhetetlen feltétele egy érvényes és hatályos felügyeleti szolgáltatói engedély. Azaz a felperes az adott engedélyt valakitől kapja, és ha a másik személy nem rendelkezik érvényes és hatályos engedéllyel, akkor az nem írható át a felperesre.

[52] A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének Kp. 85. § (2) bekezdését sérelmező részében megállapította, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében az alperes 2020. március 19. napján történt felfüggesztését tekinti olyan időpontnak, amelyben a „megismételt eljárás megindításának jogszerűségét” kell vizsgálni (felülvizsgálati kérelem 71. pont). A Kúria megállapította, hogy a felperes tévesen értelmezi a Kp. 85. § (2) bekezdését, e szerint ugyanis a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálja. A perbeli esetben a közigazgatási tevékenység megvalósításának időpontja az alperes eljárást megszüntető végzése meghozatalának napja (BP/0103-FSZ/02344-26/2019., kelt 2020. november 3.) és nem a felperes által hivatkozott 2020. március 19. napja. Az ITM elsőfokú végzést megsemmisítő és elsőfokú hatóságot új eljárásra utasító IF/10862-9/2020-ITM számú végzése 2020. március 5. napján kelt, az az ellen benyújtott keresetlevelet a Fővárosi Törvényszék 2020. május 22. napján utasította vissza, amely végzést a Kúria 2020. október 1. napján hagyott helyben. Minderre tekintettel alaptalanul hivatkozott a felperes felülvizsgálati kérelmében arra, hogy a 2020. március 19. napja lenne irányadó a közigazgatási cselekmény jogszerűségének vizsgálata során.

[53] A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben a jogerős ítélet szövegszerűen is tartalmaz a felperes kereset-kiterjesztésének 145. (ii) pontja tekintetében indokolást, a jogerős ítélet [14] bekezdésében. Ezen túl pedig megállapítható, hogy a kereset-kiterjesztés 145. (ii) pontja a Kp. 92. § (1) bekezdésére b) pontra utal („a megelőző eljárás lényeges szabályainak megszegésével okozott jogsérelem a perben nem orvosolható”), és az elsőfokú ítélet egyenként vette végig a felperes eljárási jogszabálysértésre hivatkozásait, kielemezve, hogy azokat milyen okok alapján tartja alaptalannak, vagy pedig azok miért nem hatottak ki az ügy érdemére. Az, hogy az ítélet a kereset elutasítása körében a záró részében csak a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontra hivatkozott, alapos állítás a felperes részéről, mert a jogerős ítélet tartalmilag valóban a Kp. 88. § (1) bekezdés c) pont alapján is alaptalannak találta a keresetet, de ezen hiányosság az ügy érdemét nem érintette.

[54] A Kúria megállapította, hogy helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti indítvány nem volt alapos, tekintettel arra, hogy a perbeli esetben az elsőfokú bíróság és a Kúria is kizárólag eljárási jogszabálysértések körében vizsgálódott, így a Szolgáltatási irányelv, illetve a Szolgtv. felügyeleti szolgáltatói engedély megszerzésére vonatkozó rendelkezéseinek értelmezésére az eljárás során nem volt szükség.

[55] A fentiekben kifejtettekre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[56] *Az anyagi jogerőhatás következménye, hogy a döntés a felekre nézve kötelező, annak tartalmához a felek és a bíróság is kötve van.*

[57] *Az a döntés, amelyről a felperes azt állítja, hogy semmis, szintén csak az arra a döntésre vonatkozó jogorvoslati rendben támadható eredményesen.*

[58] *Amennyiben a hatóság a hatáskörén túlterjeszkedve a döntés megsemmisítése mellett új eljárást is elrendel, a döntés önmagában ezért nem tekinthető semmisnek.*

Záró rész

[59] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson bírálta el.

[60] Tekintettel arra, hogy az alperes a felülvizsgálati eljárásra költség-igénnyel nem élt, a Kúria e körben a határozathozatalt mellőzte.

[61] A peresztes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 38. § (2) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati eljárás illetékének megfizetésére, melynek mértékét a Kúria az Itv. 39. § (3) bekezdés d) pontja és az 50. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

[62] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. november 9.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Bögös Fruzsina s.k. előadó bíró, Dr. Figula Ildikó s.k. bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Szilas Judit s.k. bíró